ISSN 0132-4462

1988 ГРУДЕНЬ № 23

Перець

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Неймовірно! Ніяк не вдається скинути!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

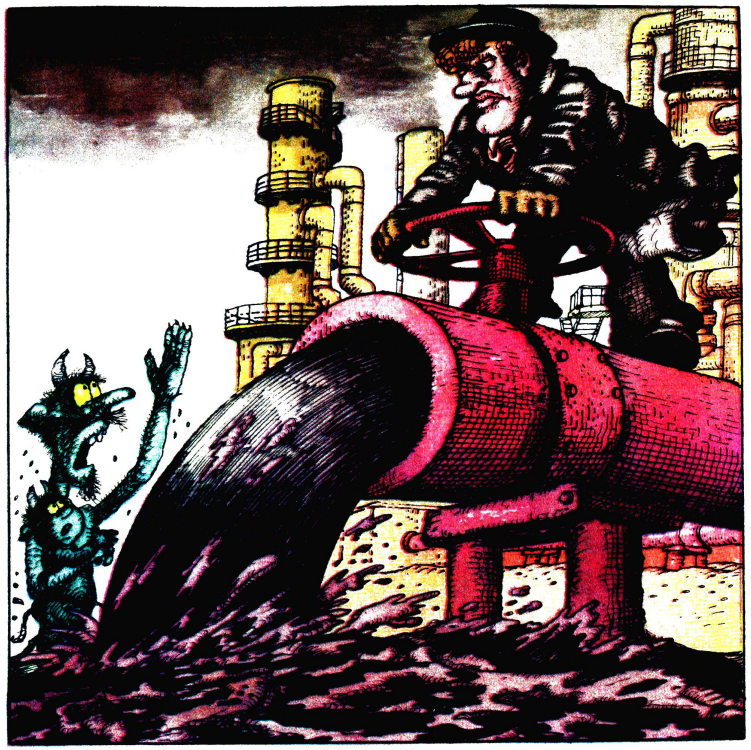

— Яку хочеш, Балда, данину бери, тільки моря не забруднюй!..

В умовах перебудови формалізмові настає остаточна клямка. Ось вам животрепетні приклади.

Минулого року «Перець» одержав цілком офіційного листа з міста Ізюма на Харківщині. А в ньому ось такі зворушливі слова: «...учитывая настоятельные просьбы гр. Чекрыгиной В. И. в партийные и советские органы, ходатайство депутата Верховного Совета УССР тов. Шрамко Ю. М., намечаемое увеличение семьи Чекрыгина А. И., исполком городского Совета народных депутатов решением № 219 от 17.03.87 г. в порядке исключения разрешил внутригородской обмен квартирами между гр. Чекрыгиной В. И. и Чекрыгиным А. И.».

І під цим, сповненим величезної душевності текстом, підпис голови Ізюмського міськвиконкому Миколи Івановича Григоренка.

Гадаю, подібне піклування навіть у сторонньої особи може витиснути скупу сльозину. Уявляєте, що на що треба було міняти, аби таку операцію було дозволено лише «в порядке исключения»? До того ж враховуючи «партийные и советские органы» ще й «депутата Верховного Совета УССР»? Ну, принаймні, ліжко в гуртожитку на особняк з видом на Сіверський Дінець.

Отак, було, і я подумав. Нічого подібного. Ізюмські керівники спромоглися виявити виняткову чуйність в абсолютно законному обміні. Старі батьки, які вдвох мешкали у трикімнатній квартирі, вирішили обмінятися з власним сином, котрий із дружиною та дитиною жив у двокімнатній. Саме така заява і лягла ще у лютому 1986 року на стіл голови Ізюмського міськвиконкому М. І. Григоренка. Ознайомившись із цим проханням, Микола Іванович дуже категорично відрубав:

— Не пой-дьоть!

І поспішив закріпити свій вирок відповідним рішенням. Кажуть, що побачив Микола Іванович у тому обміні велику крамолу. І полягала вона в тому, що як тільки розміняються батьки й діти, то відразу старі матимуть площу по 14,88 квадратного метра на кожного, а молодим дістанеться аж по 15,63 на душу. А законодавством, мовляв, передбачено по 13 і 65 сотих. Аби ж надати відмові суто юридичного характеру, у міськвиконкомі не забули згадати ще й Житловий кодекс і, зокрема, статті за номерами 48 і 86.

Між нами кажучи, перша до обмінів має таке ж відношення, як Ізюм до далекої Палестини, бо йдеться у ній не про обмінні справи, а про надання житлоплощі. У другій же мовиться про різноманітні шахрайства та порушення, коли обмін і справді не дозволяється. Та що поробиш, коли інших статей, які можна було б притягти до обмінних справ Чекригіних, не знайшлося. А як нема, то й ці годяться.

Якщо подібна хитромудрість дуже припала до смаку ізюмським вершителям квартирних справ, то вона аж ніяк не сподобалась Чекригіним. І полетіли листи в різні республіканські та союзні інстанції. Втім, так чи інакше, вони лягали на столи відповідальних осіб Харківського облвиконкому. Їх там, як і годиться, ретельно реєстрували, заносили у відповідні гросбухи, записували зміст і... відправляли в Ізюмський міськвиконком. Зробивши карколомний політ, скарги, всупереч закону і здоровому глузду, потрапляли до рук Григоренка. Еге ж, саме тієї людини, на яку скаржилися дописувачі. До честі Миколи Івановича, він не барився з відповідями: «На підставі ст.ст. 48 і 86 Житлового кодексу УРСР рішенням міськвиконкому від 15.04.86 р. № 302 гр. Чекригіну О. І. та гр. Чекригіній В. І. відмовлено в обміні...»

Довге і виснажливе листування складає два томи. Проте нікого в облжитлоуправлінні, обкомі профспілок, облвиконкомі так і не зацікавило, а що ж то за статті такі і з чим їх, сказати б, їдять? Нікому з обласних керівників і на думку не спадало виїхати за скаргою і на власні очі переконатися в об'єктивності прийнятого рішення. Навіщо? До того ж ізюмський мер, аби остаточно розвіяти будь-які сумніви, у подальших відповідях почав додавати ще й такі, сповнені глибокого змісту, слова: «...відмовлено в обміні... у зв'язку з відсутністю необхідності...»

Хоч як це дивно, та саме за цим формулюванням багато чого криється. Деякі інші обмінні операції проливають світло на це словосполучення. Ось, скажімо, коли сестрам К. та О. закортіло обмінятися з гр. М., аби жити разом, то тут на всі сто відсотків у міськвиконкомі побачили отой самий елемент необхідності. Бо сестри! Діло, як той казав, святе. І виконком дозволив з чистою душею таку операцію, хоч сестра К. сестрі О. така ж родичка, як Боббі Мур племінник Віктора Чанова. Інша справа — Чекригіни. Річ у тому, що глава сімейства там — сильно грамотний. Пише. Критикує. Сигналізує. І про невпорядкованість міста, і про незадовільні побутові та виробничі умови в АТП-36307, і про те, що протягом 17 років відсутня каналізація в Ізюмському протитуберкульозному диспансері... Коротше — «письменник». То навіщо такому йти назустріч, коли можна зробити навпаки?

Інша річ, коли міняється людина смирна та тиха. Скажімо, гр. С. з гр. Ч. Тут ніяких претензій. І яке кому діло, коли останній після обміну має на 5 метрів понад норму? Нехай живе! Гр. О., сім'я якої складається аж з однієї особи, поміняла так, що в'їхала у двокімнатну квартиру площею 30,2 метра. І, знаєте, нічого страшного. Ніхто ні про які статті й не заїкнувся.

А стосовно Чекригіних...

— Стосовно Чекригіних, то я там ніяких бюрократичних проявів не бачу, — здивовано знизав плечима перший секретар Ізюмського міськкому партії Іван Григорович Субота. — Мені особисто доводилося кілька разів цікавитися їхньою справою. Ні-ні, бюрократизмом там і не пахне.

І то так. Хіба це бюрократизм? Та й де вони — бюрократи? Нема. Не видно. Не чути. Самі чуйні та жалісливі люди сидять у міськвиконкомі. Що й підтверджено наведеними тут прикладами.

І. ЛАГОЗА.

Харківська область.

ДВА ТОМИ

Мал. В. СОЛОНЬКА

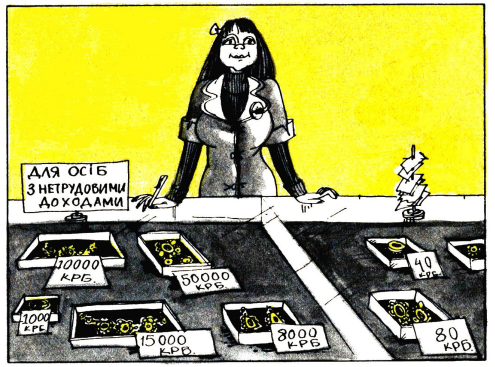

Мал. А. БОРДУНІСА

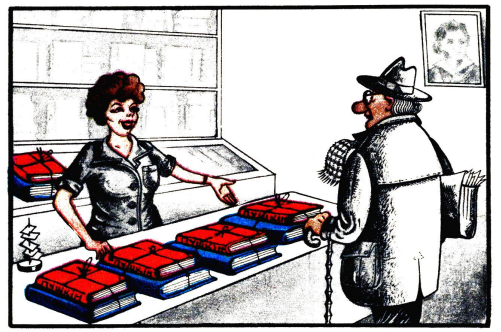

— Ну як, розходяться мої твори?
— Нарівні з Пушкіним!

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Телеграфне Агентство Перця

«НЕ ЛИШЕ У КИСЛОВОДСЬКУ

можна відпочити донесхочу»,— запевняють своїх клієнтів працівники Харківського залізничного вузла. І доводять це ділом. Так, з їхньої доброї ласки, 18 жовтня ц. р. сімдесят пасажирів двох причіпних вагонів поїзда Кисловодськ—Мінськ мали справжню насолоду аж вісім годин «загорати» у тупику станції Харків-Пасажирський і їм, як доводять транспортники, було абсолютно байдуже, що в цей час курсом на столицю Білорусії пронеслося кілька поїздів.

ХВИЛЮВАННЯ — ДАРЕМНІ

До штаб-квартири ТАП надійшов тривожний сигнал: директор кіровоградського обласного центру «АвтоВАЗтехобслуговування» М. Т. Книш, тихцем і оперативно відремонтувавши автомобіль «Жигулі», що належить новоукраїнській пересувній мехколоні № 135 тресту «Кіровоградсільбуд», використовує його для приватних поїздок.

Кореспондент ТАП по Кіровоградській області зустрівся з директором і попросив його прокоментувати цей сигнал.

— Нісенітниця! — обурився Микола Трохимович. — ПМК-135 справді ще весною здала нам на станцію свій автомобіль. Але як я міг ним їздити, коли ми ще й не бралися до його ремонту.

НЕТІШИНСЬКІ ДОМОСІДИ

ХМЕЛЬНИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Тільки починає сутеніти, мешканці нових багатоповерхових будинків у місті Нетішині Славутського району дружно поспішають до своїх домівок і вже звідти не витикаються. У чім причина такого домування? «Навколо наших будинків,— охоче пояснили кореспондентові ТАП нетішинці,— купи будівельного сміття, ями та вибоїни, ліфти працюють лише до певної години. Тому і намагаємося потрапити додому завидна. І ще одне: вода у наші квартири подається нерегулярно, і ми не виходимо з дому, щоб не прогавити нагоду нею запастися».

НЕ ЗЛЯКАЛА

— Як мене не будеш слухать,—
Каже сину мати,—
Доведеться тебе, хлопче,
Дядькові віддати.
Син замислився на хвилинку,
Щось в умі прикинув
Й мовить: — Він мене не візьме,
Бо й своїх покинув.

ВИСИДІВ

Не везло ще жодній квочці
Зроду так, як Гнату:
Він за місяць на роботі
Висидів... зарплату.

Іван ГОЛОВКО.

м. Чигирин
на Черкащині.

АНУ, КИШ!

Раз біля двору всілися ворони.
І каже батько синові: «Мироне!
Ти прожени їх якось. Налякай!
Бо каркають, хоч вуха затикай!»
Хлопчина грюкнув у новеньку бляху.
Ворони з несподіванки та страху
За мить одну під небеса злетіли,
Аж крилами на вітрі засвистіли.

Знялися, покружляли три хвилини,
Та всі старання хитрого хлопчини,
По суті, результатів не дали:
Сидять усі ворони, де й були!

* * *

Взялися в нас скорочувати штати,—
І бачимо ті самі результати.

Федір КРЖЕЧКІВСЬКИЙ.

Листи наших читачів

ЗМІНИ Є!

Частенько натрапляємо у газетах на листи, які починаються словами: «До нас іще перебудова не дійшла. Нічого не змінилося...» Нам на це нарікати гріх. У нашому колгоспі «Перше травня» й селі Гамовому за останні п'ять років сталося аж чотири зміни: помінявся один голова колгоспу і три голови сільради!

Але мусимо самокритично визнати: є і в нашому селі окремі місця, які символізують застійний період. Так, наприклад, з 1983 року валяються за нашими городами труби та обладнання для водонапірної башти. Колись правління колгоспу пообіцяло прокласти водопровід, і уже, було, навіть зібрали з кожного двору по 20 карбованців. На цьому, на жаль, усі роботи припинилися, і води, як ви самі розумієте, немає. Але ми оптимісти й віримо: якщо так за кадри взялися, то, рано чи пізно, й кадри візьмуться за роботу.

Богдан ТРЕЩ, Семен ФУЛЬМЕС, Йосип ГАЛУЩАК та інші жителі села.

с. Гамове
Веселинівського району
Миколаївської області.

НЕ ТОЙ КОНТИНГЕНТ?

Усе своє життя я вважав, що належу до колгоспників, а оце з'ясувалося, що вважав трохи не так: я належу до контингенту. Причому, до того контингенту, який, пройшовши війну, а потім, відпрацювавши у колгоспі понад тридцять років і ставши інвалідом другої групи, не має права купити у своєму сільмазі шматка ковбаси, кілограма сиру, інших продуктів рослинницько-тваринницького походження, що їх, поки був при здоров'ї, вирощував і виробляв.

Ні, теоретично я маю право докультати до єдиного на все село магазину і купити все, що душа забажає. Та в тім-то й річ, що хоч запити моєї душі вельми і вельми скромні, проте і їх задовольнити не можу. Навіть вареної ковбаси в нашому магазині практично не буває, а якщо й підкинуть з десяток кілограмів, то вона мені не по зубах. Не та в мене, виявляється, категорія громадянства, щоб продавець могла мені її продати.

Написав я в район, розповів, що мені важко ходити, а не те що їздити, і просив допомогти. Невдовзі одержав відповідь від завідуючого райсоцзабезом Ю. Г. Петренка, який розтлумачив мені, що «згідно з листом облспоживспілки затверджений контингент осіб» і що «продовольчі товари підвищеного попиту виділяються суворо перечисленому контингенту»: учасники війни та інваліди другої групи, «інші категорії громадян», в цей контингент не входять.

Чесно кажучи, соромно мені стало за нашу споживчу кооперацію, яка на сімдесят другому році Радянської влади звичайнісіньку варену ковбасу стала іменувати товаром підвищеного попиту і не має змоги хоч би періодично надати можливість поласувати нею «категорії громадян», які чесно воювали і чесно працювали все своє життя. Пишу у множині, бо таких, як я, ще живих чимало. Невже ми, фронтовики, заслужили на таку, з дозволу сказати, турботу?

Олександр ГОРОБЕЦЬ.

с. Долинське
Олександрійського району
Кіровоградської області.

МАЙСТЕР ІДЕ НА «РЕКОРД»

Оце недавно по телевізору виконували романс «Одцвіли вже давно хризантеми в саду». Я слухав і думав: «Що хризантеми! Тут ось телевізор одцвів навіки!»

І це ж правда. Три роки екран мого кольорового «Електрона-738Д» квітнув усіма барвами, а потім почав коверзувати. Дивлюся я, скажімо, фільм про любов: небо — синє, трава — зелена, дівчина — як маківка... Та ось одгуло весілля — і вже усе невиразно сіре. Я спочатку вважав, що це такий режисерський задум. Настали, мовляв, суворі будні. Але подібне почало траплятися й на аеробіці. Тоді я викликав майстра з ямпільського філіалу Конотопського радіоательє.

Його візит обійшовся мені в 21 крб. 30 коп. Та після ремонту став мій телевізор зовсім чорно-білий. Одцвів, як хризантема!

Пішов я до ательє, тобто, до філіалу, щоб в очі тому майстрові подивитися. «Нема його,— кажуть,— пішов у відпустку, а коли ви в претензії, то привозьте телевізор сюди».

Я — навтьоки. Чого, питаєте? Та ж моя магнітола «Рекорд-301» уже більше року в них стоїть (квитанція № 586032). Спочатку казали, що нема трансформаторів, тепер кажуть, що ця магнітола вже застаріла, і її треба просто викинути на смітник. Того я й утік. Бо було б «Електрону» те, що й «Рекордові».

С. КРУГЛЯК.

смт Ямпіль
Сумської області.

ЯК СТАТИ КУЛЬТУРНІШИМ

Є таке словосполучення — «парк культури і відпочинку». Ну, з відпочинком, вибачте, і дурневі ясно: прийшла людина в парк природою помилуватись, атракціонами розважитись, морозива попоїсти. А от щодо культури, то вбийте мене, але ніяк не розумію: як за день, у парку проведений, культурнішим можна стати? Огляньтеся навколо: невже і справді ми з вами культурнішаємо пропорційно до перебувань у парках?

Може, варто в такому випадку кожному відвідувачеві парків «культури» і відпочинку видавати довідку за формою: мовляв, такий-то побував там-то і тоді-то й окультурився на таку-то суму.

І ось стоїте ви в черзі за огірками. Виникає конфліктна ситуація: якась дама, звиняйте, без черги преться. Ви її зупиняєте і говорите:

— Громадянко, ви ж культурна дама, а так себе поводите.

А вона вам у відповідь:

— А щоб ти оцим жовтяком подавився, очкарик нещасний! Теж мені культурний знайшовся!

А ви їй:

— А от і культурний! — та тиць під носа оту «бомагу».

А вона вам:

— Ич який, і в мене ось така ж є! — та тиць вам під носа таку ж. Дивись, і порозумілися культурні люди.

Анатолій БІЛОКІНЬ.

Дніпропетровська область.

СВОГО НЕ ЦУРАЙТЕСЬ!..

Шановна редакціє! Я вже більше тридцяти років передплачую «Перець». Не раз читав критичні виступи «Перця» проти українських буржуазних націоналістів, чого вони цілком і повністю заслуговують. Але, при цьому, чомусь ніяк не можу пригадати, щоб у полі зору сатириків-перчан опинилися ті, хто, на мою думку, шкодить нашому народові з протилежного боку. Маю на увазі тих вітчизняних ура-патріотів і ура-інтернаціоналістів, які в будь-якому найменшому порухові за чистоту української мови, за збереження української культури і традицій готові вбачати націоналізм і навіть приховану бандерівщину.

Це, звичайно, так би мовити, крайня, нетерпимо-перестрахувальна позиція. Але потихеньку, помаленьку вона пустила коріння, яке тепер видно чи не на кожному кроці. Я не знаю, яку статистику можуть навести наші освітяни і як там справи у Києві-столиці, скажу лише те, що сам бачу і в чому переконався: кількість шкіл з українською мовою викладання скоротилася. У вузах з вуст викладача її практично не почути. Доходить до парадоксу: у десятирічці учень, якщо він або батьки не хочуть, може українську мову не вивчати, але від англійської чи якоїсь там іншої іноземної він не відкрутиться. Дивлюся-слухаю інтерв'ю по програмі українського телебачення: диктор запитує співрозмовника «по-українському» (ще б пак!), а той, якому за посадою сам бог велів не менш «по-українському» відповідати, шпарить «по-російському».

Я далекий від думки, що українську мову треба насаджувати силоміць, хоч і переконаний, що кожна інтелігентна або й просто грамотна людина повинна знати мову республіки, на території якої живе, не кажучи вже про тих, у кого в паспорті, у графі «національність» позначено: «українець». Але якщо рідної мови цураються, та ще й переводять свою позицію у площину практичних діянь, то в мене особисто язик не повернеться стверджувати, що такий діяч любить свою землю, свій народ.

Ми повинні виховувати інтернаціоналістів. Інтернаціоналістів, які б любили свою землю і весь СРСР. І починати виховання треба ще з дитячих ясел і дитячих садків — починати з прищеплення любові до рідної мови. А спробуйте купити українську абетку! «Азбуку букв и слогов» — будь ласка, чи не кожна книжкова фабрика на Україні їх випускає. Можна подумати, що українське «і», «ї» та «є» сучасне поліграфічне устаткування не осилює.

Ми повинні пам'ятати і ще раз пам'ятати ленінське: «...треба запровадити найсуворіші правила відносно вживання національної мови в інонаціональних республіках, які входять до нашого союзу».

На Леніна я посилаюся заради тих, для кого Шевченкове «і чужому научайтесь, й свого не цурайтесь», судячи з усього, не авторитет.

Яким ШУТОВ,
пенсіонер, колишній шахтар.
м. Донецьк.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ще раз гикне — будемо брати!..

АРХІТЕКТОР

ГУМОРЕСКА

Звів будинок.

— Та куди він годиться? Хіба сам не бачиш? — сказали йому.

Він збудував інший. Масштабніший. Вищий, ширший.

— Теж мені... А чим цей кращий? — не схвалили вони.

Та він був працелюбний. Спорудив ще.

— І в цьому будинку ти б сам хотів жити?

Відзначався ще й упертістю. Не подобається п'ятий — нате вам десятий.

— Теж вигадав... На що воно подібне? — засміялись. — Конура для Рябка. Хіба що з вікнами й балконами.

Дух постійної незгоди жив у ньому. Їх діло говорити — його робити. Приступив до нового.

— Не те, не те...

Підійшов з іншого боку. Спорудив круглий дім.

— Наче вулик для бджіл.

Так виросло ціле місто.

— Пхи! — сказали Улянка й Маринка і замахнулись на будівлі своїми совочками. За мить вони зруйнували зведене такими зусиллями піщане місто Костика.

Хлопчик пішов в інший куток пісочниці. Новітні геростратн не хвилювали його. Почав усе заново.

— Архітектором йому бути,— подумала вихователька, що спостерігала за грою малюків.

Ярослав ГОЛЕЦЬ.

НОРМАЛЬНА СІМ'Я

ГУМОРЕСКА

Тато мій каже, що в нас нормальна сім'я. Бо хто що хоче, те й робить.

Уранці всі снідають.

Тато собі смажить яєчню. З ковбасою. Для калорійності.

Мама собі смажить картоплю. На маслі. Вона фігуру точить.

Бабуся собі гріє вчорашню гречану кашу. На олії. Бо в неї холосто... Холесте-мар-га-рин у печінці.

Дідусь їсть геркулес. На воді.

Я зовсім не снідаю. Бо за мене платять гроші в дитсадок. Тато каже, що там калорійне харчування і гар-мо-ній-не виховання.

Тато вранці п'є каву. Для тонусу енергії. Чорну. Білої кави він не любить. Баночку з кавою ховає. Щоб ніхто не взяв. А я знаю, куди він ховає. Під шафу. Де коробки із взуттям.

Мама п'є чай. Без цукру. З давнім варенням. Бо в неї фігура.

Дідусь п'є кефір. Бо в нього гастрит, коліт, діабет і собачий характер. Так говорить тато.

Бабуся п'є валер'янку. Бо тато з нею жартує. Каже, що вона в нього на шиї сидить. Але він її скоро скине і запроторить у богадільню.

А дідусь каже татові, що, доки він живий і тримає шаблю в руках, не дозволить ніякому шмаркачу кривдити бабусю і себе.

А дідусь у нас знаменитий. У нього на грудях іконостас. І він ветеран.

А тато каже, що дідусь не вічний. І як тільки ноги витягне, забабусею аж загримить. У богадільню.

А мама плаче. І каже, що краще її нехай відправлять у богадільню, ніж бабусю. Ще вона каже, що тато — тиран, баран і узур-патор. Що йому треба було йти в гицлі, собак виловлювати, а не вчити петеушників.

Тато завжди каже, що в нього дві посади відповідальні. Він укалує, щоб усім пельки позапихати. І бореться за мир. У своїй сім'ї.

А тато каже, що дідусь не вічний. І як тільки ноги витягне, забабусею аж загримить. У богадільню.

А мама плаче. І каже, що краще її нехай відправлять у богадільню, ніж бабусю. Ще вона каже, що тато — тиран, баран і узур-патор. Що йому треба було йти в гицлі, собак виловлювати, а не вчити петеушників.

Тато завжди каже, що в нього дві посади відповідальні. Він укалує, щоб усім пельки позапихати. І бореться за мир. У своїй сім'ї.

Щоб домашня хунта — дід і баба — влади не захопила.

Мама каже, що вона теж працює для сім'ї.

А тато каже, що мама не працює, а марки лиже на пошті. І має за це дулю з маком.

Це неправда. Бо мама нічого не лиже на пошті. А варить сургуч. Вона чужі посилки посилає людям. А собі ні одної не бере.

Тато сказав, що в нормальній сім'ї повинна бути домокра-тія. І завів сімейний підряд.

Тому бабуся підрядилася все приносити на сім'ю. Картоплю, капусту, буряки, хліб, молоко, цукор, м'ясо... Вона ще підрядилася готувати обіди, прати білизну, прибирати в квартирі.

А дідусь все телевізор дивиться та ахкає і охкає сердито. Каже, що він колись теж і в футбол грав, і на льоду катався, і по горах лазив, і по деревах. А тепер ледве на ліжко залазить.

А як тата нема вдома, то дідусь каже, що він шахрай. Усіх кругом пальця обвів. Дочку забрав. Хату продав. Гроші проциндрив. А тепер хоче й нас зі світу зжити. Та це йому не вдасться. Доки я шаблю в руках тримаю!

А в дідуся ніякої шаблі нема. Тільки палиця. Лікувальна. Він її в аптеці купив.

А тато завжди каже, що в нас нормальна сім'я.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— У нас у цеху ввели оплату за працею.
— У нас — теж!..

ФРАЗИ

● *Про лавровий вінок не скажеш: «От звалився на мою голову!»*

Петро ЧЕРВІНСЬКИЙ.

● *Якби свиня знала, чого її годують, вона б оголосила голодовку.*

● *Перш ніж розбудити совість, з'ясуйте: чи вона є?*

● *Стояв на порозі великих звершень, але перед зачиненими дверима.*

Ігор КЛЕПЕЦЬ.

● *Раб речей, а ще називається цар природи!*

● *Чи слід притягати до відповідальності того, хто затискує самокритику?*

● *Працював з таким розмахом, що вилетів з роботи.*

Аркадій ТОНДІЙ.

● *Косметика — засіб дезінформації чоловіків.*

Михайло ЗАСТОЛЬСЬКИЙ.

Дядя Стьопа іде у відставку

СЕРЖАНТОВІ міліції Степану Петровичу, до якого з перших днів служби приросло ймення літературного героя — дядя Стьопа,— схотілося попоїсти. Одразу пригадалася відпустка в Алушті й обід у тамтешньому кооперативному закладі під назвою «Українські вареники». М-м! Таких варе-

ників та ще такого «мудрого» борщу дяді Стьопі й рідна теща не варила. Порції накладають, як для косарів, а ціни... У голови кооперативу Т. В. Босової та її колег принцип: хоч на копійку, але дешевше, ніж у громадському харчуванні.

Дядя Стьопа роззирнувся, і в око йому впала вивіска кооперативного відеокафе «Піццерія». Та він хутенько одвернувся од тої вивіски, мов кіт од товченого перцю, пригадавши слова, які вичитав тоді ж у книзі відгуків того алуштинського кооперативу: «8.1.1988. Радісно було познайомитися з такими добрими людьми... А в нас у Житомирі у кооперативному відеобарі «Піццерія» намагаються робити тільки гроші. Зі всього на світі, буквально з повітря. Діма Зінгер».

«Цур йому!,— сказав дядя Стьопа. — Пообідаю краще в кооперативному кафе «Тетерів».

Дорогою до кафе він уздрів одного свого давнього знайомого. Розташувавшись на людному місці, той гендлював імпортними лезами «Шик».

— Почім леза? — поцікавився дядя Стьопа.

— А-а, громадянине начальник! Моє вітаннячко! Та майже задарма оддаю. П'ять карбованців за пачку.

— Ага! Усе ясно!

— Нічого вам не ясно. Я — член посередницького кооперативу. Куплю там, де продають, і продаю там, де купують.

— Але ж у магазині — по два п'ятдесят!

— Де ви їх там бачили? Під прилавком? А в нас — на вітрині.

«Якщо це посередництво, то що ж тоді спекуляція?» — замислився дядя Стьопа. Так він брів, похиливши голову, і мало не гепнувся лобом у борт автомобіля, з якого йшла жвава торгівля пляшковим пивом.

«Візьму й собі пляшечку»,— вирішив дядя Стьопа й простягнув продавцеві 52 копійки.

— Жартуєте, товаришу начальник? — обізвалися з кузова. — У нас пивце по вісімдесят три копійки, бо ми — кооператив.

— Як це вам вдалося й пиво коопернути, коли його виробляє державний завод?

— Націнка за підвищену культуру обслуговування.

— Вийняти з ящика пляшку і навіть пилюки з неї не обтерти — це називається підвищеною культурою?! — почав було дядя Стьопа, та його вже підпирала черга, що росла, мов кооперативні ціни.

Дядя Стьопа махнув рукою й одійшов.

— Куди ж ви?

— У «Тетерів»! — одказав дядя Стьопа.

— А що, там знову когось убили? — зацікавилася черга.

Дядя Стьопа похитав головою.

— Та ні. Тоді вбили не в «Тетереві», а по дорозі з нього.

— Чи не однаково?

«І то правда»,— сумно подумав дядя Стьопа. Бійка, про яку йшлося, справді сталася після того, як одна компанія перепилася в «Тетереві» і потім з'ясовувала стосунки за допомогою ножів.

Дядя Стьопа знав, що начальник Корольовського райвідділу міліції М. А. Миколаєнко надіслав подання до Корольовського ж райвиконкому: просив припинити пияцтво в «Тетереві». Там зреагували: терміново викликали голову кооперативу А. Г. Крейніса. А той (до речі, юрист за освітою) питає:

— Де ж це написано, що в кооперативному кафе не можна торгувати спиртним?

— Як то «де»? — загули виконкомівці. — А в законі про посилення боротьби з пияцтвом та алкоголізмом!

— Зразу видно, що ви не юристи,— сміється Крейніс. — Коли приймали закон, то таких кооперативів, як наш, іще й у гадці не було. Так що той закон не для нас!

«Коли й райрада йому ради не дасть, то що вже мені казати!» — зітхнув дядя Стьопа. Розхотілося йому їсти і взагалі... Вирішив подати у відставку та й собі податися в кооператив. У який? Тільки в «Дубок»! Це такий кооператив, що люди чекали його, як дощу в посуху. Тут обіцяли і старі хати ремонтувати, і нові будувати. Замовлень набралося на два роки наперед, під них Держбанк дав більше ста тисяч карбованців позики, та...

Коли дядя Стьопа кинувся туди, від «Дубка» зоставався вже самий пеньок.

Голова кооперативу С. Чепіга, озирнувшись на всі боки, побачив, що немає ніякого контролю, і тими грішми розпорядився так: купив дві тачки типу «Жигулі», виклавши по 12 тисяч карбованців за кожну, і оформив їх на двох своїх найвірніших друзів — членів кооперативу. Контролери з банку, кажуть, чули про ці придбання, але думали, що тачки придбано для того, щоб підвозити пісок та глину. А три японські магнітофони, куплені кооператорами за три тисячі карбованців, буцімто були необхідні для принаджування меломанів-замовників. Тепер щасливі власники автомобілів пороз'їжджалися, а інші кооператори порозбігалися від гріха подалі. Й у підсумку — немає ні грошей, ні «Дубка»...

Після цього у райвиконкомі народилося мудре рішення про... закриття кооперативу. А під кашкетом дяді Стьопи визріла ідея — створити кооператив по боротьбі з порушеннями в кооперативах. А справді! Мусить же хтось їх контролювати.

І. ІЛЬЧЕНКО.

м. Житомир.

Сервіс

ГУМОРЕСКА

От кажуть: «Сервіс — це чудово! Про вас турбуються!» Та краще б нервові клітини не псували даремно, і на тому — велике спасибі!

Ось учора, наприклад. Зустрів я подругу юнацьких літ. Не думав, не гадав, а воно доля звела. Через стільки років! І вона все така ж! Чарівна. В музеях серед мадонн таку не завжди зустрінеш. До того ж, і досі не заміжня...

На роботу я, звісно, не пішов. Хіба ж до того? Потім, міркую, відбрешуся. Все потім!

Йдемо з нею поряд. А на нас усі перехожі увагу звертають. У мене краватка під колір її очей, брюки доповнюють її супермодний ансамбль із пожмаканої тканини, а портфель чудово гармонує із манікюром її нігтиків.

Тож ідемо поряд. Згадуємо. Заходимо все далі й далі...

Коли чолов'яга якийсь перед нами — шмиг, фотоапаратом — блись.

— От і все,— зупиняє. — Ваше прізвище і адреса?

Я зомлів од несподіванки. І виклав йому все, як з кулемета. Вулицю, дім, прізвище. А чолов'яга той квитанцію мені у відповідь тиче.

— Контрольний примірник фотокартки,— запевняє,— надішлемо на вашу адресу. Якщо сподобається, будемо раді зробити вам їх у необмеженій кількості.

Мене аж у піт кинуло. Яке «раді», який контрольний примірник, коли вдома жінка, а поруч на фотокартці така красуня. До того ж, зовсім незнайома дружині. Не буду ж я доводити своїй половині, що це кінозірка, яка люб'язно попрохала мене перевести її «через вулицю» у нашому міському парку. Ясна річ, ні! Тому, що просто не зможу. А коли й зможу, то хіба ж вона повірить? Знову ж таки ні!

— Ні-ні! — відказую я тому громадянинові. — Це зовсім неможливо. Бо я згадав, що ми нещодавно переїхали, а нової адреси я, на жаль, не пам'ятаю.

— Тоді фірма гарантує доставку фотокартки за місцем вашої постійної роботи. Цей варіант вам до вподоби? — намагається мені догодити настирливий чолов'яга.

— Та навіщо ж вона там? — виходжу з себе. — Як речовий доказ моєї недисциплінованості використовувати! Або, можливо, ви по знайомству дізналися, що мене на Дошку пошани заносити збираються?

— Та ні,— знизує плечима мій мучитель,— хочу лише вам краще зробити. Адже сервіс. Та і я лише віднедавна працюю. Хвилююся...

— Але поки що ви робите все, щоб хвилювався я,— роздратовано відказую йому. — Скільки коштує плівка? Уся! Цілком! З іншими щасливчиками! Кажіть! Швидко. Я купую. Краще засвітити її. То дешевше буде. Врешті-решт, для мене. Це вже без сумніву.

Коли з цим довгим та слизьким ділом було покінчено, я стомлено подивився навкруги. Моя подруга юнацьких літ зникла, душа нила в очікуванні догани за прогуляний день, у гаманці гуляв вітер, а на плакаті навпроти красувалося гасло: «Наш сервіс — це ваш настрій».

Олександр ЛОЗА.

Вітаємо ювіляра!

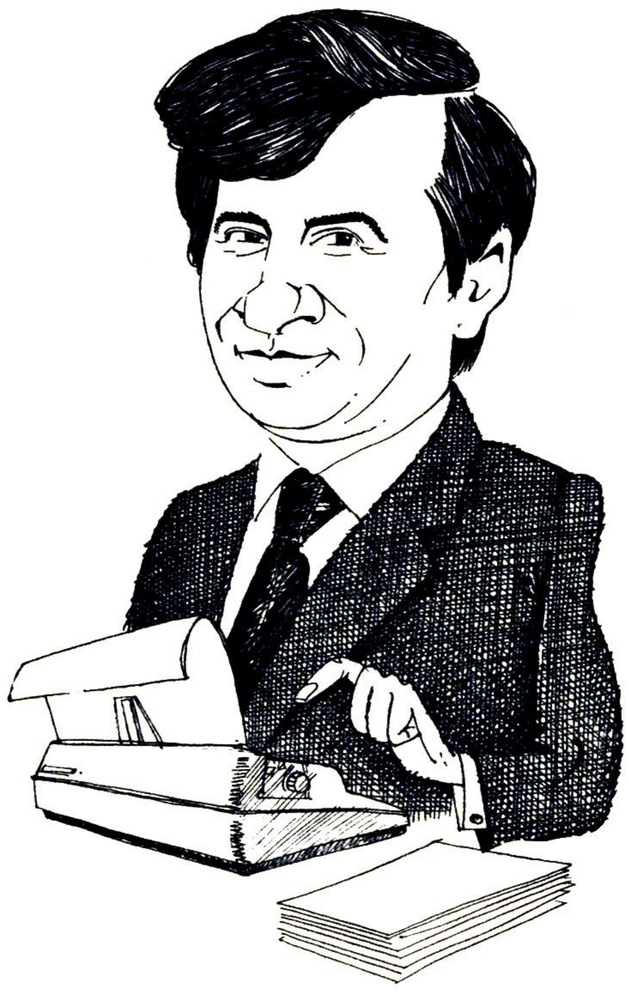

Гумориста
Андрія КОЦЮБИНСЬКОГО
з його 50-літтям.

Дружній шарж В. СОЛОНЬКА.

Пегаси та Парнаси

ПРО ЩО ГУДЕ...

«Нас, письменників, часто запитують...»

Такими словами бувалий у бувальцях літератор Никифор Нахалявко полюбляв починати свої виступи на читацьких конференціях. Далі, відчуваючи себе кмітливим інженером людських душ, він розповідав шановній публіці, яка прагнула великих духовних запитів, про глибинні життєві пласти, вагомо підняті ним свого часу в романі-епопеї «Про що гуде мартен».

Словом, життя Никифора Нахалявка котилося наїждженою колією. Виступи, виступи і ще раз виступи перед читачами.

Так, Никифор був задоволений собою. І лише іноді, починаючи улюбленою фразою черговий виступ, він на секунду тремтів у глибині душі — а раптом ось те допитливе дівчисько з першого ряду підійме руку і з наївністю в очах спитає: «А що ви, товаришу прозаїк, написали за останні двадцять років?..»

Михайло ФРЕНКЕЛЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А де ви мило дістали?!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

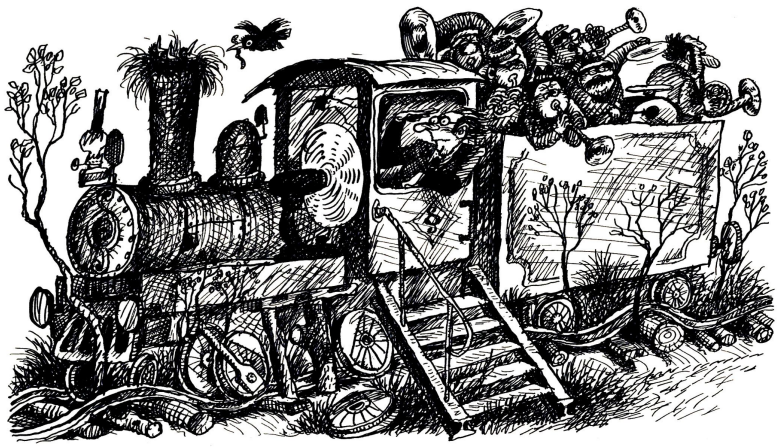

ВИ НАМ ПИСАЛИ...

На лист Т. Ярошинської та інших мешканців вулиць Зої Космодем'янської та Перемоги (м. Жашків) заступник голови Черкаського облвиконкому А. Ткаченко повідомив, що за недоліки у наведенні належного санітарного стану виконуючому обов'язки директора комбінату комунальних підприємств А. Причинюку та начальникові управління будинками П. Большакову оголошено догани.

●

На лист ветерана війни В. Ожоги з Новоукраїнки Кіровоградської області відповів головний інженер обласного управління зв'язку Є. Коршун. Він повідомив, що міжміська розмова, замовлена ветераном, не відбулася з вини телефоністки О. Ставилової. За брак у роботі Ставилову позбавлено місячної премії.

●

Перший заступник начальника Івано-Франківського обласного управління освіти Косик повідомив, що скарга батьків випускниці Тужилівської школи (Калуський район) Марії Шищак про навмисне заниження їй оцінок з математики підтвердилася. Вчителю математики т. Шевчуку та директору школи В. Лобухорському оголошено догани. Дирекцію школи зобов'язано видати Марії нове свідоцтво про неповну середню освіту.

●

На лист водія Обухівського АТП № 13238 І. Колесника головний інженер Київського обласного управління автомобільного транспорту В. Вірченко повідомив: за несумлінне ставлення до своїх обов'язків, погану організацію техогляду та ремонту, що призвело до розукомплектування автобуса, головному інженеру АТП С. Литвину оголошено догану.

●

На лист Д. О. Удич з м. Борислава Львівської області відповів заступник начальника обласного управління побутового обслуговування т. Вильбицький. Він повідомив, що наказом по міськпобуткомбінату закрійниці ательє «Вогник» т. Добрянській за порушення строків пошиття плаття оголошено догану. Догану оголошено також приймальниці Климків — за безконтрольність.

●

На лист М. Миколайчука з села Норинці Народицького району Житомирської області начальник обласного управління побутового обслуговування т. Юрковський повідомив: за зволікання з ремонтом холодильника «Минск-5» старшому майстру Коростенського філіалу заводу «Ремпобуттехніка» Ю. Чернишу оголошено догану.

●

Виконуючий обов'язки заступника генерального директора міського виробничого об'єднання «Київпобутрадіотехніка» П. Дрикман повідомив, що порушення строків ремонту магнітофона «Електроніка-004» киянина О. Сакевича трапилося з вини економіста об'єднання А. Лисовської. Їй зменшено квартальну премію.

●

У відповідь на лист А. Шульца з м. Бородянки Київської області директор Чернігівської фабрики музінструментів ім. Постишева т. Лесников повідомив, що дефекти, виявлені у придбаному т. Шульцем піаніно «Україна», виправлено.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Я вирішив ось так вести прийом: воно демократичніше, та й розмова простіше піде...

IV. Про те, як дещо конкретне обернулося нічим.

Ми вже говорили на початку нашої розповіді, що новий, 1988 рік ознаменувався для В. Д. Безносюка новим витком його запаморочливої кар'єри: фортуна, з якою у Віталія Дмитровича, судячи з усього, давно встановилися близькі стосунки, піднесла йому пречудовий подарунок — іще відповідальніше крісло, до того ж — блакитна й недосяжна мрія багатьох обійдених подібним інтимом романтиків! — у зарубіжних краях.

Та, перш ніж відбути у бік державного кордону рідної Вітчизни, Віталій Дмитрович відбув малоприємну, але особисто для нього останню в київських овочепромівських стінах процедуру — ознайомлення з поданням правоохоронних органів стосовно розкрадань і порушень в системі ще вчора підпорядкованого йому управління.

У своєму виступі в процесі обговорення Віталій Дмитрович — на відміну від бесіди в кабінеті слідчого — не став розводитися ні про «інтелектуальний рівень» підлеглих, ні про те, як вони, у зв'язку з цим рівнем, трактують «питання збереження соціалістичної власності». Ні, цього разу він усе пояснив дуже просто і однозначно — бідністю колег.

— Хіба ж можна жити на таку низьку зарплату?! — патетично проголосив він. — Ні, не можна! — і несподівано додав: — А взагалі, я уже не ваш... — водночас помацавши кишеню, де лежав його закордонний паспорт.

До кого були звернені останні слова Віталія Дмитровича — до керівників республіканського Головплодоовочпрому чи представника Міністерства внутрішніх справ,— так і лишилося невідомим. В усякому разі, сам він нічого розтлумачувати не став.

Керівників же Головплодоовочпрому «бідність кадрів» як причина їхнього лиходійства, либонь, цілком задовольнила. Принаймні, обговорення міліцейського подання, у котрому були конкретні міркування щодо необхідності рішучих змін у всіх овочепромівських підрозділах, до чогось кардинального не призвело. І навіть після того, як третю групу хапуг суд відправив на довгі роки за грати (бідняк Шостак мав шикарний будинок, автомобіль «Волга», японський настінний кольоровий телевізор; злидар Сальник — машину, відеомагнітофон, теж японський телевізор; незаможник Семеняк величезні суми проциндрював у карти) — навіть після цього ні в тому ж Мінському оптово-роздрібному плодоовочевому комбінаті, ні в самому «Київплодоовочпромі» нічого драматичного особисто для нехлюїв та окозамилювачів не відбулося. Хіба що головбух Ващенко завбачливо перейшла на таку ж посаду в Мінський райгастрономторг, а наступник Віталія Дмитровича на посту директора ОРПК Федоренко подався в законники — перекваліфікувався на юрисконсульта. Де? Гм... Безпосередньо в управлінні «Київплодоовочпром»...

Однак дві неприємності все ж таки спіткали цього року міських плодокерівників. Правда, сталося це поза участю та бажанням вищих агропромівських ешелонів. По-перше, фінансові органи забрали у червонопрапорного управління вісім мільйонів карбованців незаконно нарахованої державної дотації, про що дуже шкодував під час нашої з ним бесіди начальник «Головплодоовочпрому» Віктор Панасович Лисицин. По-друге, служба боротьби з розкраданням соцвласності встановила на овочевих базах жорсткий контроль — і тут же пішли на спад непродуктивні втрати: значно зменшилась кількість безтоварних рейсів на звалище і — з начебто альтруїстичною метою — в навколишні радгоспи: щоб підгодувати повітрям корівок.

Зате ні в яке порівняння з цими, хоч і репресивними, та все ж минущими, акціями не йде той хід, який — так і хочеться сказати: у відповідь — зробив «Київплодоовочпром» укупі з міськвиконкомом. Вони вирішили перевести плодоовочеву торгівлю у столиці на блискучі рейки популярного нині і прогресивного колективного (сімейного) підряду. Здавалось би, честь і слава нинішньому начальникові «Овочпрому» В. Ф. Терьошину і заступникові голови Київського міськвиконкому В. Р. Савчукові, котрі дружно затвердили «Тимчасове положення» про колективний підряд. Одначе не будемо поспішати з гарячим схваленням та бурхливими оплесками. Поки що досить і того, що цей хід гаряче схвалили і

Віталій Дмитрович Безносюк в інтер'єрі «Київплодоовочпрому»

(Закінчення. Початок у №№ 21—22 «Перця»).

супроводили оплесками в Держагропромі УРСР.

А ми краще уважно вчитаємося у «Положення» — і раз, і другий, і третій, щоб зрозуміти, в чому суть овочепромівсько-магазинного підряду і що та кому він може дати.

«Основною метою впровадження колективного (сімейного) підряду в плодоовочевих магазинах є досягнення їх колективами **високих виробничих результатів своєї праці** (підкреслення наше — **автори**) **з найменшими трудовими і матеріальними затратами** на основі посилення матеріальної заінтересованості працівників у підвищенні ефективності виробництва, всебічного розвитку творчої ініціативи, господарської самостійності і соціалістичної підприємливості».

Ну, високі виробничі результати — це ясно. А от стосовно «найменших трудових і матеріальних затрат» — уже не зовсім. Взагалі-то, як засвідчує підрядний досвід, щоб добитися високих показників, необхідно якраз навпаки — працювати з найбільшим напруженням, із найбільшою віддачею, та й матеріальний внесок — у кожному разі, на перших порах — має бути вагомим, позаяк сучасна культура будь-якого виробництва потребує і сучасної матеріальної бази. До чого ж це все-таки ведуть товариші Терьошин і Савчук?

Читаємо далі неоковирно складене, плутане і не дуже конкретне «Положення» й нарешті добираємося до найголовнішого: магазин має право на свій розсуд підвищувати ціну продукції на 70 (сімдесят) відсотків по відношенню до «діючої ціни АПК» (тобто — ціни агропромислового комплексу, яка й без того не так щоб уже дуже низька)! А за одним рипом Київський міськвиконком і «Київплодоовочпром» відважно скасовують і деякі чимось невигідні їм діючі вказівки союзних органів — Міністерства фінансів і Міністерства торгівлі.

Так ось, виходить, у чому річ! Ось який підряд затіяли агропромівські діячі разом із виконавчим органом Радянської влади у Києві, покликаним найсуворішим чином відстоювати інтереси трудящих,— підряд, який дозволяє довільно маніпулювати у державному торговельному закладі цінами на державну ж продукцію і таким робом кувати собі «високі виробничі результати» і, заразом,— необмежений «максимальний розмір заробітної плати». Про «необмеженість» теж говориться в «Положенні»...

Тут виникає безліч запитань. Чому, наприклад, Агропром починає не з масової організації підрядних відносин безпосередньо серед виробників сільгосппродукції? Чому не переводить на колективний підряд овочесховища та склади, вигоди від чого зрозумілі, як кажуть, навіть їжачкові? Чому не передає ці сховища та склади тим же виробникам, які за певну додаткову оплату забезпечать належні умови для збереження овочів та фруктів і не допустять їх розбазарювання? Чому не бажає запозичити зарубіжний досвід цивілізованих кооператорів, у яких давно і чітко відпрацьована схема «виробник — магазин», внаслідок чого покупці завжди мають вибір якісної продукції, а громіздкі оптові структури типу ОРПК та «Плодоовочпрому» виявляються просто непотрібними? Чому тримається за систему державних дотацій, як, вибачте, безногий за милиці, хоча у принципі давно зрозуміло, що виробництво і торгівля овочами та фруктами не можуть і не повинні бути збитковими?..

Ну, й нарешті — кому вигідний такий от липовий магазинний підряд, така от підприємливість навиворіт? Чи не прозирає за ними нестримне бажання агропромівців, не змінюючи нічого по суті, поліпшити своє непринадне фінансове становище за рахунок людських гаманців? І чи не відкриває подібний підряд нових можливостей для розкрадання, для організованої злочинності?

До речі, перевірка лише одного овочевого магазину — № 206 у Ленінському районі м. Києва, який у липні перейшов на колективний підряд,— виявила такий букет порушень, що заперечну відповідь на останні запитання не ризикнув би дати навіть найзапекліший оптиміст.

Одне слово, як засвідчують факти, хоч В. Д. Безносюка в даний період у «Київплодоовочпромі» й немає, порядки, а точніше — безпорядки, що процвітали і за його бутності, продовжують буяти. Що знову ж таки наштовхує на думку: комусь це і потрібно, і вигідно...

* * *

У порушенні кримінальної справи проти Віталія Дмитровича було відмовлено з огляду на закінчення строку давності, причому — за нереабілітуючими підставами.

Обласна прокуратура дійшла висновку про те, що ряд фактів відносно його діяльності потребує додаткової перевірки.

Усі матеріали було передано прокуратурі м. Києва.

Там усе й затихло...

С. КУДРЯШОВ,
старший оперуповноважений відділу внутрішніх справ УВС Київського міськвиконкому.

М. ПОЛУДЕННИЙ,
старший слідчий слідчого відділу МВС УРСР по Київській області.

В. ЧЕПІГА,
спец. кор. Перця.

ДОБРА СПРАВА

На великій перерві, затягнувши мене в куток коридора, Ромка таємничим напівшепотом сказав:

— Чув, як Олена Сергіївна... Ах, Мошковський, ох, Селезньова!.. А Павло Зубко так взагалі... Зі своєю ланкою природу охороняє. Я, можливо, також здатен якийсь мурашник обгородити. Подумаєш!

— І я можу,— підтримав я приятеля.

— Ось бачиш. Або Варка... Піонерський патруль... Ха-ха!.. Та як не крути, а про них Олена Сергіївна говорила. А ми з тобою... Ну, нічого,— багатозначно зітхнув Ромка. — Я придумав. Давай із завтрашнього дня почнемо різним стариганам допомагати?

— Яким? — не зрозумів я.

— Чи ти глухий? Стариганам,— повторив Ромка. — Ну, дідам. І не будуть у нас більше пальцем тикати. А то, Селезньова...

— А як допомагати?

— Фі! Дуже просто. Гуляємо собі вулицею і бачимо діда з сумкою. Ледь чалапає. А тут і ми з тобою. Взяли сумку і донесли.

— Здорово! — зрадів я. — А навіщо?

— Як — навіщо? — розсердився Ромка. — Я ж тобі тільки-но пояснив. Крім того, нас іще будуть вважати культурними.

Я й погодився.

На другий день після уроків побігли ми з Ромкою на тролейбусну зупинку. А тут саме і тролейбус під'їхав.

— Давай,— штовхає мене Ромка у плече,— он тому дідові допоможемо.

Не встигли ще й двері до кінця відчинитися, як ми опинилися поруч із сухорлявим дідусем. Ромка швиденько підхопив його під праву руку, я — під ліву. Дід спочатку навіть злякався і як заголосить:

— Гос-с-споди!.. Що ж це таке-е-е!.. — навіть вирватися намагається.

— Допомагаємо вам, діду, у тролейбус сісти, а ви ще брикаєтеся,— розсердився Ромка. — Тільки водій чекати не буде. Двері зачинить, і залишитесь ви на вулиці.

І давай ми з Ромкою діда у двері заштовхувати. Ромка вже до салону вскочив і за руку його тягне. А я з вулиці у спину підштовхую.

— Заждіть, заждіть!.. — важко дихає наш дід. — Руку відірвете... Ой-ой!.. Онучки рідненькі... Іроди окаянні...

— Оце здорово! — навіть образився Ромка. — Сісти допомогли, а ви ще й лаєтесь.

Тут тролейбус зупинився на наступній зупинці.

— Чи ти ба — допомогли! — обережно спускаючись сходинками, не вгавав дід. — Тепер після вашої допомоги повертатися доведеться. Добре ще, коли мій бідон з молоком ніхто там не перекинув.

Двері зачинилися. Ми з Ромкою притислися до заднього скла. Наш дід, енергійно розмахуючи руками, відправився у зворотну дорогу.

— Ти бідон бачив? — запитав Ромка.

— Ні,— чесно признався я.

— І я не бачив. Хто ж його знав, що у нього ще й бідон з молоком,— знизав він плечима. — На дідові ж не написано.

Дві зупинки ми проїхали мовчки.

— Знаєш,— глянув на мене Ромка,— давай краще будемо бабусь через дорогу переводити. Принаймні, якщо забуде бідон, то й збігати недалеко.

Л. ІГОРЧУК.

ГАВА Й КАВА

Гава дуже любить каву —
чорна гава
чорну каву,
чорна-чорна
гава з гав —
чорну-чорну
каву з кав:
вже й у зернах уживала —
зерна кавові жувала.
Попила її, поїла!
З кави гава й почорніла.

Олег ОРАЧ.

ОТ ТАК АПЕТИТ!

Задоволена матуся,
Задоволена бабуся,
Хвалить сина і татусь:
Дуже добре їсть Петрусь.
Схрумав півника малого,
Схрумав зайчика прудкого,
І вухатого осла,
Й крутолобого вола.
Швидко з'їв біленьку свинку
І довгесеньку рибинку.
З'їв із хоботом слона
І з рогами барана.

— Та невже отак багато?..

Не жахайтеся, малята:
Барани, слони й осли —
Все то — печивця були.

Борис ШРУБЕНКО.

ПЛАНЕТА КАЗОК 15 БАБА-ЯГА БУНТУЄ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

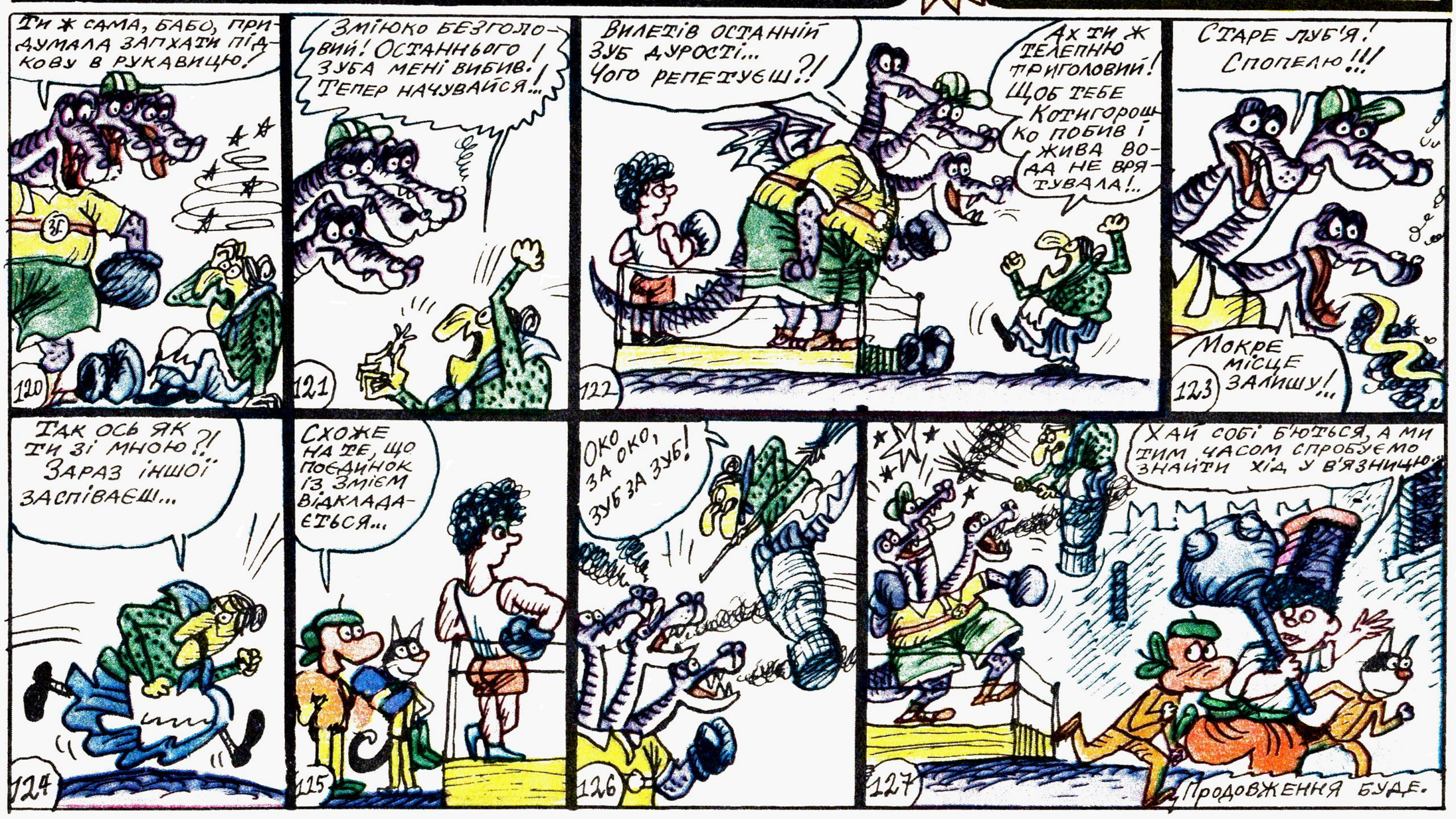

Мерсі за об'єктивність

З людьми часто трапляються просто-таки неймовірні метаморфози. Не встигнеш і оком кліпнути, як чоловік з позитивного став уже негативним. Або навпаки. Це вже як кому пощастить.

Колишньому заступникові начальника Козятинського загону позавідомчої охорони М. С. Муханову пощастило. Іще, як той казав, чорнило не просохло на наказі начальника відділу охорони Південно-Західної залізниці В. В. Великодного, де Миколі Сергійовичу оголошувалася догана «за серйозні упущення в роботі, низький рівень дисципліни й виховної роботи, необ'єктивність у підготовці наказів», як його — ну, ніби підмінили! І вже за кілька місяців М. С. Муханов постає перед нами як працівник, котрий «на різних посадах показав себе тільки з позитивного боку, дисциплінований, до виконання своїх посадових обов'язків ставиться чесно, сумлінно». І так далі у цьому ж плані. Ну, хоч до нагороди представляй!

І що ви думаєте: і представили! Той самий В. В. Великодний, який іще зовсім недавно власноручно підписав грізний наказ на нехлюя й ошуканця Муханова, тепер тією ж самою твердою рукою підписує подання на нагородження відмінного працівника Муханова знаком «Почесному залізничнику». Ну, як тут не порадієш за людину і за її невичерпну здатність до самовдосконалення!

Проте — каємося: в наших душах усе-таки ворухнувся гидкий черв'ячок сумніву. І замість того, щоб надіслати Миколі Сергійовичу сердечну поздоровчу телеграму-блискавку, ми звернулися в управління Південно-Західної залізниці за роз'ясненнями. Тим більше, що з козятинської районної газети «Жовтневі зорі» дізналися про деякі деталі цього скороспішного нагородження. У колективі про представлення Муханова до нагороди, виявляється, ніхто, крім традиційного «трикутника», сном-духом не відав, текст. подання з усіма вищенаведеними захопленими епітетами писав не хто інший, як... сам Муханов, і документи на нього пішли «нагору» в обхід вузлового парткому, де категорично відмовилися їх візувати: адже Муханов, крім адміністративної, на той час мав іще й партійну догану... А оскільки у нас тепер — гласність, то усе це й потрапило на сторінки районної преси. А потім редакція газети надіслала цей матеріал начальникові управління Південно-Західної залізниці з проханням розглянути і повідомити про вжиті заходи. Відповів заступник начальника Л. Л. Желєзняк:

«Стаття в газеті «Блиск нагороди» правильно відмічає питання гласності. Керівництву відділу охорони в особі начальника В. В. Великодного вказано на необхідність більш уважно розглядати... матеріали, що стосуються нагород, всі питання вирішувати в тісному контакті з партійними і комсомольськими організаціями підрозділів».

Тут би усім і заспокоїтися. Але ні! Хтось розцінив цю відповідь як бюрократичну відписку і надіслав до «Перця». А ми, як було вже говорено,— до начальника управління залізниці за роз'ясненнями. Відповідь заступника начальника — цього разу В. Г. Чепака — вражає граничною ясністю:

«Тов. Муханова М. С. нагороджено знаком «Почесному залізничнику» наказом Міністерства шляхів сполучення СРСР № 627 від 14 вересня 1987 року, згідно з поданням керівництва відділу воєнізованої охорони за багаторічну сумлінну працю на залізничному транспорті, зразкове виконання службових обов'язків і творчу ініціативу в роботі.

Інші факти, викладені в листі, не підтвердились».

От як! Значить, не було двох публікацій у районній газеті? Не було «серйозних упущень», «низького рівня дисципліни й виховної роботи», «необ'єктивності у підготовці наказів»?.. Не було догани, яку довелося знімати через два дні після нагородження? Не було, нарешті, самозахвалювальної характеристики та інших документів, так хвацько протягнутих поза спинами трудового колективу у вищу інстанцію? І партійної догани також не було? Усе це примарилося хворобливій уяві недругів Муханова та його батьків-командирів?..

Браво! От що значить об'єктивність!

В. БОЙКО.

Байки на два рядки

КРОТОВА ДИСЕРТАЦІЯ

Назвав її «Багатобарвність світу» —
І вийшов на учену він орбіту.

ЗОЗУЛЯ

Пішла у лісовий дитячий сад:
Вона там — вихователька пташат.

ГУСАК У ЖЕКУ

Кричали Кури: — Дах тече! Біда! —
Та що йому?! Як з Гусака вода...

ГОРОБЕЦЬ У ПИСЬМЕНСТВІ

І він в літературі процвітав:
Не хтось, а Соловей перекладав.

ШПАК

На різні голоси співає Шпак,
А свій забув — не втне, хоч плач, ніяк.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Щепкін усміхається

До 200-річчя від дня народження

НЕ ТА ПУБЛІКА

1846 року В. Бєлінський і М. Щепкін були в Одесі. Щепкін брав участь у гоголівському «Ревізорі». Однак Бєлінський зауважив, що спектакль розчарував його, глядачі вели себе стримано.

Щепкін відповів:

— Тут винні не актори, а публіка. Адже половина її хабарі бере, половина — дає. Як же їм може подобатися «Ревізор»?!

ЗУСТРІЧ З ЧИНОВНИКОМ

Михайло Щепкін зустрів знайомого сенатського обер-секретаря.

— Що це вас так давно не було видно? — запитав актор.

— Дуже просто,— відповів чиновник. — Я зайнятий з ранку до вечора. Ось ви, артисти, справа інша, вас кожен може побачити за полтиник!

— Це правда, — відповів Щепкін. — До вашого високоблагородія з полтиником не підступишся.

ВИБІР АКТОРА

Михайла Семеновича якось запитали:

— Які ролі ви любите грати? Великі чи малі?

— Це залежить від п'єси,— відповів артист. — Якщо п'єса гарна — то великі, коли ж погана — то найменші.

ЩЕПКІН ПЛАЧЕ

Провінційний актор Челикін домігся дебюту в Малому театрі. Йшла п'єса «Зачарований будинок» І. Ауфенберга. В залі був М. Щепкін.

Челикін з пафосом декламував монологи Корнелія, а сам поглядав у партер, де сидів Щепкін. Аж бачить — великий актор плаче. «Слава богу,— подумав дебютант. — Зачепив я за живе старого своєю грою».

Після спектаклю режисер спитав Щепкіна:

— Що це, Михайле Семеновичу, у вас сльози? Невже вас так пройняв дебютант?

— Та що ви, батечку? Я вболіваю за мистецтво, що його так спотворив цей актор!

СТОЛИЧНИЙ ІНТЕЛЕКТУАЛ

Михайло Щепкін на одному з вечорів читав уривки з повісті, яка починалася словами: «Чи бували ви в Калузі? Чи знаєте ви там Ликеру Олексіївну?»

У першому ряду партеру сидів генерал-губернатор Щербатов. Коли Михайло Семенович, ніби звертаючись до нього, вимовив цю фразу, генерал-губернатор відповів артистові:

— У Калузі я бував, але Ликеру Олексіївну щось не пригадую.

Підготував Ігор АРТЕМЧУК.

ЧУДЕСА МЕДИЦИНИ

ГУМОРЕСКА

Помітивши, що останнім часом став втрачати почуття гумору, я вирішив звернутися до лікаря. Взагалі людина я дуже здорова, тьху-тьху, щоб не зурочити, і до послуг медиків ніколи не вдавався.

У реєстратурі я звернувся до дебелої жіночки із запитанням, чи не може вона підказати, до якого лікаря мені записатися. Відповідь я чекав хвилин п'ятнадцять, бо вона в цей час з обуренням розповідала колезі про те, що адміністрація не дає їй відпустки за власний рахунок і вона не може поїхати до сонячної Грузії щось там купити. Вже втративши надію на увагу, я раптом почув:

— Ви що, вперше? Тоді йдіть на флюорографію. Що далі — вирішимо потім.

Втративши день, я сфотографував все, що було у мене всередині. Виявилося, що для більш повного дослідження мені потрібно зробити «скопію» стравоходу. Наступного дня, захлинаючись, я ковтав прилад, що нагадував мені саперну лопату.

Хірург довго шукав у мене хоч якусь патологію і, не знайшовши, тоном першовідкривача заявив:

— Знайте, що у вас є апендикс!

Я відповів, що знаю про це ще зі школи, коли вивчав анатомію.

Стоматолог пояснив мені, що у мене є зуб, котрий зовсім не потрібний, бо виріс не там, де треба.

Дерматолог зустрів мене з радістю і поздоровив:

— Вам дуже пощастило. Будете першим, кого ми обстежимо у новому кабінеті на СНІД.

— Пробачте,— ніяковіючи, пробелькотів я. — Але я морально стійкий.

— Це не має значення,— заперечив лікар.

А потім мені все ж таки уткнули голку у вену і витягли чимало крові.

Невропатолог зустрів мене настороженим поглядом:

— Так, що з вами?

— Та от,— невпевнено почав я,— у мене погано з гумором...

— Ага! — радісно вигукнув лікар. — Це, голубе, буває. Це буває. — І так несподівано лупцонув мене молотком по коліну, що я з переляку ледь не влучив йому ногою у підборіддя. Замість того, щоб образитися, лікар ще більше зрадів і став допитуватися, чи ніколи мені не здавалося, що я Наполеон або голова райспоживспілки?

Мабуть, потрясіння дали наслідки. Зайшовши до сусіднього кабінету, я спитав чи саме тут «вуха-горло-ноги»? На мене образилися. Молоденька лікарка заявила, що це зовсім не дотепно і поставила діагноз, що у мене і гланди, і мозок в однаковому стані, тобто — запалені.

Я не здивувався, бо на той час мені вже здавалося, що у мене нема жодного здорового місця. Не буду продовжувати опис своєї медичної одіссеї. Зупинюся на кінцевому результаті.

Протягом двох місяців відтоді, як я вперше звернувся до реєстратури, мені вирізали апендикс, який так і не встиг мене потурбувати. Видалили гланди (щоправда, мозок не зачепили). Вирвали зуб, який нікому не був потрібний. Я втратив масу робочого часу, не кажучи про особистий. Те, що позаписували про мене лікарі, складало три томи. Тоді я не розумів, що зовсім даремно обурююсь. Уже пізніше мені роз'яснили, що зветься усе це диспансеризація. Після чого я написав те, що ви зараз читаєте, як скаргу і поніс її головлікарю центральної районної лікарні. Він читав і реготав до сліз.

— Ай, молодець! Як дотепно і яке почуття гумору! Тільки чого ж ви до мене? Несіть у редакцію.

І я виконав пораду головлікаря.

Юрій КРАХМАЛЬНИКОВ.

м. Васильків
Київської області.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Мал. В. ШИРЯЄВА

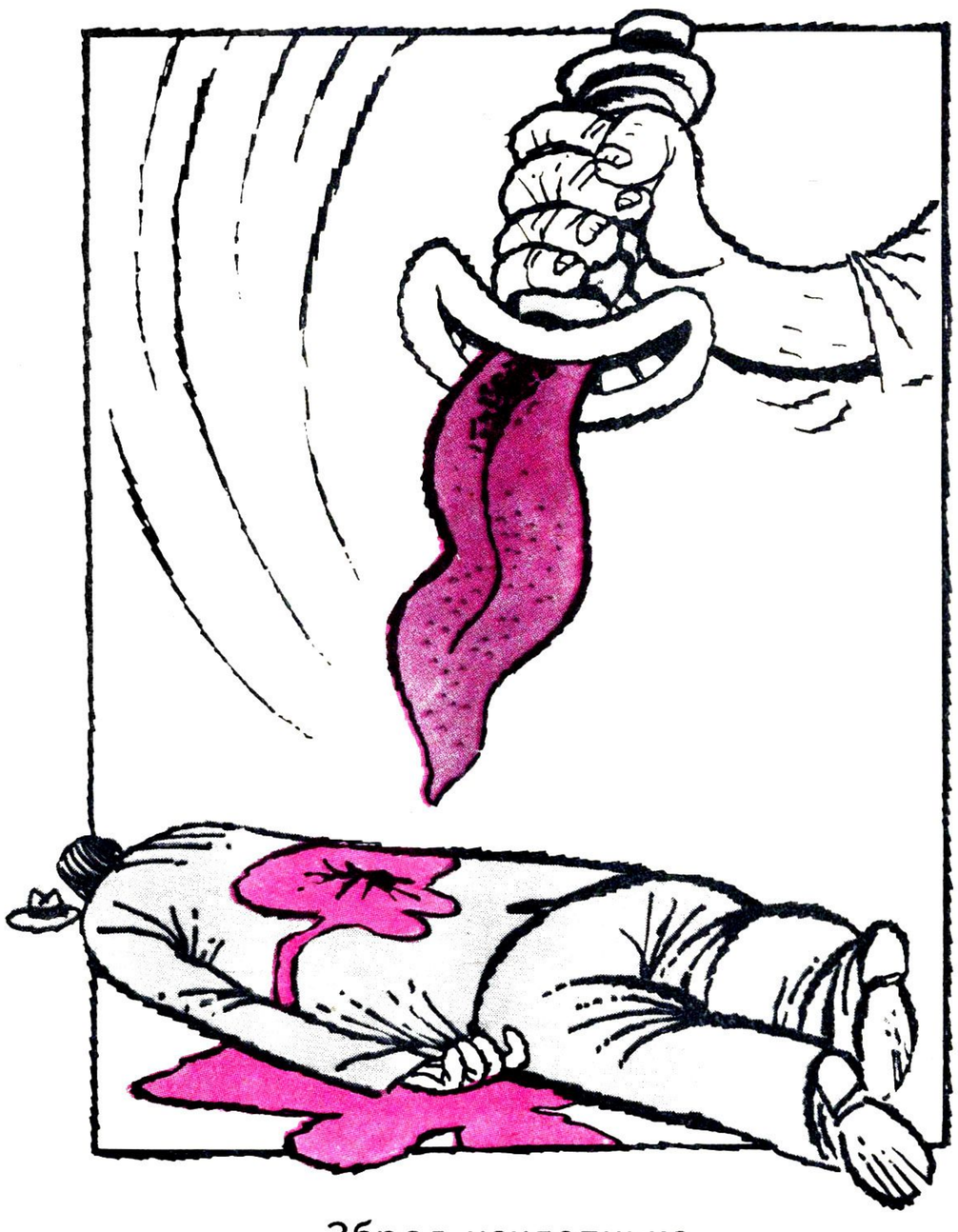

Зброя наклепника.

Гість Перця: Томас Ройтер

СИЛА УЯВИ

Господь покарав мене багатою фантазією. В дитячому віці мені уявлялося, як я, відомий космонавт, харчуюся, видавлюючи з тюбика пастоподібну їжу, або заманюю нашого двірника у замасковану вовчу яму. До мене прилітали янголи з пташиними крилами, і Дід Мороз особисто повідомляв адресу, на яку я міг надсилати свої побажання. Варто мені було клацнути пальцями, як ішов дощ з марципанів і шоколадних яєць...

У школі я вславився як мрійник. При цьому мої мрії, пурхаючи де завгодно, з учбовою програмою не стикалися. У біології мені ніяк не піддавалися гігантські ящери, а в математиці — таблиця множення. На уроці історії я загубив римські легіони на якомусь із переходів. Учитель літератури панічно боявся моїх інтерпретацій відомих класичних творів. Звичайно, я сам завдавав собі непотрібних клопотів. Усе було б набагато простіше, якби я вчасно затямив аксіоми: кішки ніколи не бувають голубими або червоними. Музика тільки тоді гарна, коли композитор мав (чи має) прогресивні переконання. Двічі по два — чотири, а все інше — п'ять. Усе, на що немає чіткого дозволу, — забороняється.

Хоч і дивно, але моя багата уява за роки навчання не вичерпалася. Тому кожен новий відтинок життя обманював мої сподівання. Після школи я став студентом. Навчання, практика... І ось я, дипломований інженер, сиджу за письмовим столом. Але моя уява звично заносить мене бозна-куди. Я мрію про те, як шеф мене схвально поплескає по плечу, як мене преміюють безплатною подорожжю на один із південноморських островів, на якому ростуть кокоси, про...

— Знову фантазуєш?

Я здригаюся і втуплююся в обличчя Ганса Дітера.

— Подумай краще про виступ, — говорить Дітер, — до чотирьох він повинен бути готовим.

О господи, цей виступ! Загальний аналіз становища на підприємстві з погляду на продуктивність праці і громадську активність колективу... Яку це убогу фантазію треба мати, щоб барвисту картину нашого життя звести до рівня вимог, які пред'являє шеф. Я міг би написати так багато! Наприклад, про наших непробивних монтерів, які віддають на роботі перевагу кавовим чашечкам, а не технічним маслянкам. Про безтурботність відділу постачання в питаннях, які стосуються нічної зміни. Про мінливі кольори річки, в яку наше підприємство скидає стоки. Про закупівельну лихоманку (згідно з точними планами) деяких відділів. Про приватні поїздки на службовому автомобілі самого шефа. В моїй уяві виникають барвисті порівняння і дотепні формулювання. Все це я міг написати. Але чи повинен?

За півгодини раніше, ніж вимагалося, виступ готовий. Написано професійно: по-діловому, оптимістично, з урахуванням перспективи. Я віддав трудящим належне за жертовну боротьбу за виконання величних планів. Також висловив впевненість, що їхня активність зростатиме і далі. Згадав про вирішальне значення бережливого витрачання сировини. Націлив трудящих на подальше зростання особистої відповідальності і закінчив твердою вірою у те, що всі працівники нашого комбінату поділяють думки, щойно висловлені мною.

Я пошкріб скроню, розправив плечі і переглянув написане. Тут знову запрацювала моя фантазія: я уявив, що виступ летить у корзину для сміття і шеф без папірця, експромтом перед усім загалом починає: «А в реальності у нас справи такі, дорогі колеги!..»

Рипнули двері.

— Готово? — запитав шеф.

— Як наказували.

Шеф бере аркуш, перечитує його, відкладає і вдячно киває: «Просто фантастично!» — говорить він.

Переклав з німецької
С. ПАВЛЮК.

Народні усмішки

БДЖОЛИ ВИННІ

— Миколо, чого це ти опух?
— Бджоли покусали.
— І навіщо вони у витверезнику бджіл розвели?

Повідомив В. КАРПЕНКО.
м. Черкаси.

ДОТРИМУЮТЬСЯ ВКАЗІВКИ

Із району приїхало у колгосп начальство і побачило, що механізатори не сіють, а лежать.
— Чом не сієте, а лежите?
— Та ж ви самі в телефонограмі дали вказівку, щоб ми сіяли тільки в добре прогріту ріллю. От ми її і вигріваємо.

Повідомив Ф. ПРИЩЕПЧУК.
м. Овруч
Житомирської області.

СВОЯ НЕ ВИВОДИТЬСЯ

— Митрофане! Чи правда, що сьогодні пляшка самогону коштує десять карбованців?
— Не можу сказати. За п'ятдесят шість років життя я ще жодного разу не купував самогонки.
— Збираєшся до ста років жити?
— При чому тут довголіття? — обурився Митрофан. — У мене завжди є своя.

Повідомив І. АСАУЛЕНКО.
с. Капустинці
Яготинського району
Київської області.

ОПІВНОЧІ ЛЯЧНО

Батько дорікає синові-волоцюзі:
— Ти б, Іване, бодай хоч раз опівночі додому вернувся. А то щоразу вранці приходиш.
— Таке скажете, тату. Я боюся опівночі ходити.

Повідомив М. ДОЧИНЕЦЬ.
м. Мукачеве
Закарпатської області.

УЖЕ НЕ ТАК

— Льоню, ну як тобі одруження — на користь? Голодним уже не ходиш?
— Не ходжу.
— А чого так невесело?
— Втомився. Цілий день біля плити простояв!

Повідомив О. ПЕРЛЮК.
м. Кіровоград.

НАШ ВЕСЕЛИЙ ВЕРНІСАЖ

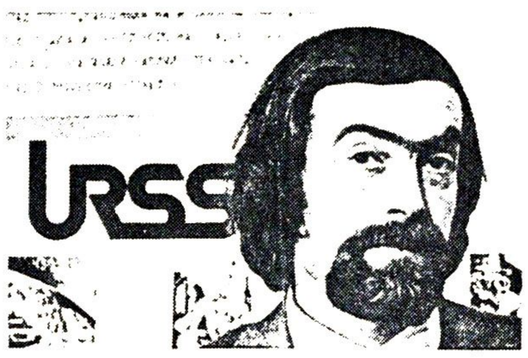

Ігор СМИРНОВ народився у Москві на Арбаті. А оскільки на Арбаті, як відомо, часто народжуються таланти, то Ігор не став винятком. Його завжди тягнуло до світлого і прекрасного. Тому і почав малювати... карикатури. Для того, щоб навколо було і світліше, і краще. Одне слово, він правильно зрозумів завдання сатирика. І як підтвердження — нагороди на багатьох міжнародних та всесоюзних конкурсах сатиричної графіки. Нещодавно в Москві відкрилася його персональна виставка «Перебудова у моєму місті». Кілька робіт з неї Ігор Смирнов запропонував читачам «Перця».

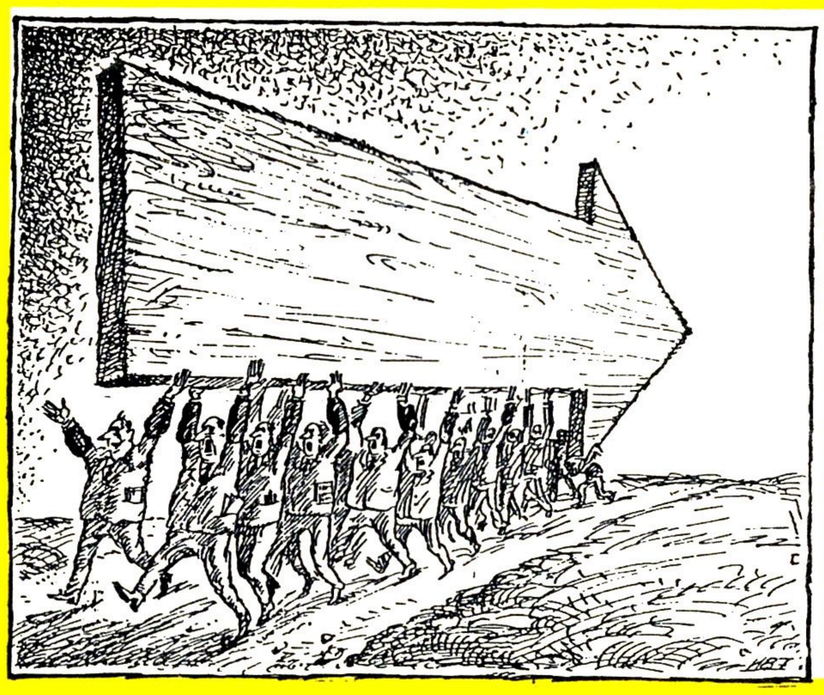

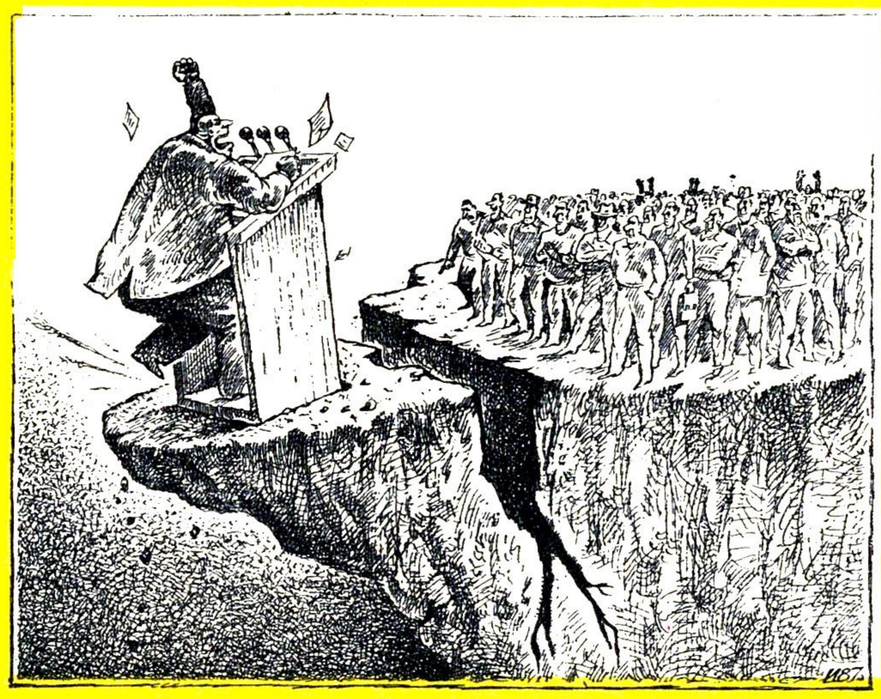

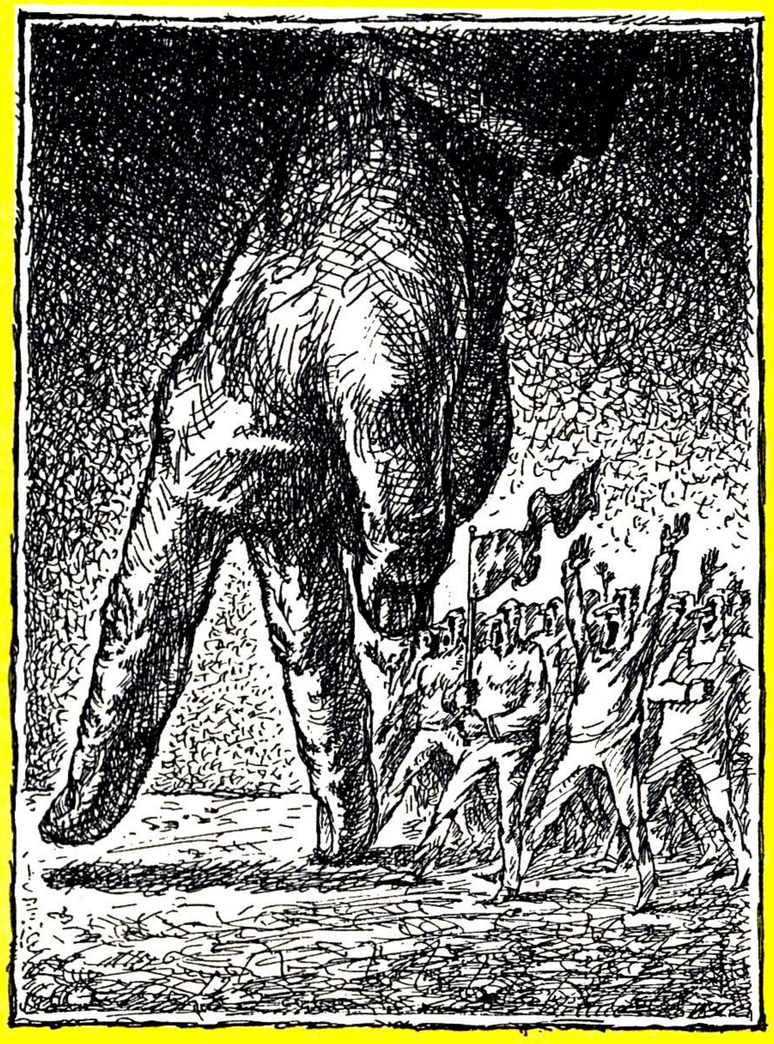

Вісті з того світу

І СМІХ, І ГРІХ

КМІТЛИВІ ПОЛІЦІЯНТИ

Коли два французькі поліцаї з Ніцци побачили в цирку, як артист, поклавши в порожній капелюх грошовий дріб'язок, під загальне захоплення публіки виймає звідти п'ятисотфранковий банкнот, то од подиву аж роти роззявили. Але оскільки за роззяв себе не мали, то, на відміну од усіх інших, зметикували: нічого гав ловити, коли тямковитим людям сама доля підказує, як удачу обома руками ухопити можна. Отож після вистави прорвалися за лаштунки, виклали перед фокусником усі свої заощадження — 60 тисяч франків — і зажадали, щоб він подвоїв цю суму.

Приємно вражений таким визнанням його незаперечної майстерності, фокусник охоче погодився. На очах обох кмітливих охоронців порядку він поклав гроші в хитромудру скриньочку і сказав, що треба вичекати три дні. (Воно й зрозуміло: 60 тисяч — не те, що якась там нещасна дрібна монета,— тут час потрібен).

І фокус ілюзіоністові таки й справді вдався: коли нарешті ту скриньочку відчинили, то побачили, що замість тих 60 тисяч франків у ній лежить пачка старих газет.

До речі, трьох днів вистачило ще й для того, щоб і сам фокусник безслідно щез.

ПРИВІТ, ЗЕМЛЯЧЕ!

Славетний англійський драматург Вільям Шекспір народився в місті Стратфорд-на-Ейвоні. А містер Д. і народився, і проживає в Лондоні. Але йому дуже закортіло бути не лише співвітчизником, а й земляком Шекспіра.

І містер таки доскочив свого. У такий ось спосіб.

На одному з лондонських аукціонів продавався... Ні, не шедевр мистецтва й не якийсь там раритет, а титул лорда Стратфорда-на-Ейвоні. От містер Д. і купив той титул. Влетіло це йому в добрячу копійку — 87 тисяч фунтів стерлінгів. Зате тепер заповзятий лондонець може цілком офіційно писатися як лорд Стратфорд-на-Ейвоні. Виходить, як земляк самого Шекспіра.

Покупець забажав на деякий час залишитися анонімним. Але через три роки — так записано в протоколі аукціону — розсекретить своє ім'я. А втім, хіба ж це може мати якесь значення, раз він уже тепер лорд Стратфорд-на-Ейвоні!

Такі покупки в сучасній Англії не рідкість. Але частенько тамтешні високі титули відпливають за океан, у США. Тому англійські газети вважають, що з цим титулом усе щасливо закінчилося — він залишився в старій добрій Англії. А за океаном, як вважають газети, дехто із грошовитих людей аж лікті собі кусає з досади, що прогавив таку можливість до Шекспіра присусідитися.

ДІСТАЛОСЯ...

Як дізнаємося із повідомлення ЮПІ, у Флоріді сімох вояків-найманців судили. До суду над ними дійшло тому, що американським громадянам (а усі семеро якраз і є такими) законом заборонено брати участь у поваленні урядів тих країн, із якими США не перебувають у стані війни. А оті семеро, як виявилося, зносока чвиркнули на ту заборону: на боці контрас воювали проти Нікарагуа. От їх і звинуватили в «порушенні закону про нейтралітет».

Ну й дісталося ж їм — до нових віників запам'ятають: одному присудили аж цілий день тюрми, а решту виправдали.

Тепер будуть знати, як із законом жартувати!

ЗНАЮТЬ, ЧОМУ НАЗИВАЮТЬ

Ліки, цілком зрозуміло, мають лікувати. Саме для цього вони й робляться.

Але це — якщо на нормальний глузд. А коли за справу беруться корисливі ділки, тоді в першу голову йдеться про те, щоб ліки приносили якнайбільший зиск.

От власники великого фармацевтичного концерну «Гофман-Ларош» вели гучну рекламу одного свого нібито дуже помічного і надійного препарату — «ак'ютант». Розписували в пресі, розголошували по радіо й телебаченню, як чудодійно лікує він усілякі шкіряні захворювання. І американки кинулися на той препарат, як мухи на мед.

Не беремося казати, чи й справді бодай комусь допоміг той розхвалений «ак'ютант», а от що лиха накоїв — сказати можемо, бо достеменно відомо: у тих жінок, що користувалися ним, діти почали народжуватися з серйозними дефектами.

Отож, якщо в Сполучених Штатах деякі фармацевтичні концерни зажили в народі назви «корпорацій убивць», то в цьому, виходить, нема великого перебільшення.

НАДІЙНИЙ СПОСІБ

Як відомо, не будучи надмірною скромністю наділені, майстри — навіть віртуози! — злодійського ремесла чомусь усе-таки вважають за краще у невідомості, як той казав, перебувати. Громадськості ж, навпаки, дуже кортить знати і їх імена, і все, що в кожному конкретному випадку з їх діяльністю пов'язано. Задовольнити ту цікавість допомагають міліція, поліція, суди.

А от жителі малагасійських закутин у таких випадках не покладаються на охоронців та слуг закону й законності, а вдаються до звичного для них старого способу — звертаються до когось із місцевих «чарівників», який за невелику винагороду і проводить розслідування.

Робиться це так. Виконуючи певний обряд, чарівник вселяє у себе — в чому ніхто з клієнтів не сумнівається — провидницький дух предка, після чого ворожінням на зернах рослини фану встановлює особу злочинця.

Що ті чаклуни й справді можуть біді зарадити, кореспондент газети «Міді Мадагасікара» особисто переконався. Було це на заході країни, в місті Маеватанана. Злодії добре похазяювали в домі одного місцевого жителя, і той відправився до чародійки. З ним пішов і кореспондент. З допомогою духа свого предка — крокодила, який зажив слави неперевершеного ворожбита, чародійка одразу ж назвала злочинців. Щоправда, згодом з'ясувалося, що, перед тим як іти на свій ризикований промисел, злодії, аби уникнути чогось непередбаченого та забезпечити собі повний успіх, також покористувалися послугами тієї провидиці і детально ознайомили її зі своїм планом.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

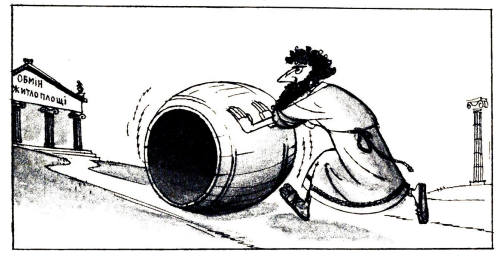

Мал. В. МУСКИ

Анатолій БОРТНЯК

З нових віршів

***

«Феб» по-грецьки
«світлий» означає,
«Аполлон» —
«убивця», «кровожер».
В цьому суперечності немає,
як здається декому тепер.

Та й сьогодні
меценатом ситим,
що гальмом підмінює кермо,
вголос часом тішимось:
«Любитель!»
і «Губитель!» —
подумки звемо.

***

Невже мистецтво музики чи слова
на вимирання доля прирекла?
Адже, мовляв, краса —
неприбуткова,
тому й давно сумнівною була.

Усякі там сонети і сонати —
дають (це правда!)
збитки нам давно.
Невже і небо
мають з плану зняти,
оскільки
нерентабельне воно?

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Ф. МАКІВЧУК,
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора).

Журнал «Перець» № 23 (1281)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 31.10.88.
Підписано до друку 17.11.88.
БФ 43292.
70×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн.
фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 2 167 900 прим. Зам. 05444.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

© Журнал «Перець» 1988 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
вул. Петра Нестерова, 4.
Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.

Адрес редакции:
252047, Киев-47,
ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. А. УРБЕЛІСА («Шлуота», Вільнюс)

Мал. В. ДУБОВИКА («Вожик», Мінськ)

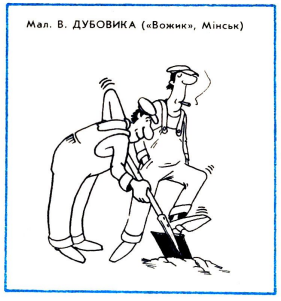

Мал. А. ПЕГЕЛЬ («Шлуота», Таллін)

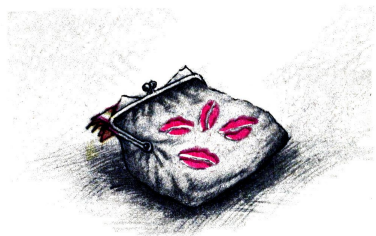

Мал. Є. ШЕМСІЄВА («Хенек», Уфа)

— Підійди-но поближче, погано чую твою критику.

Мал. Т. НЕМЦЕВА («Капкан», Чебоксари)

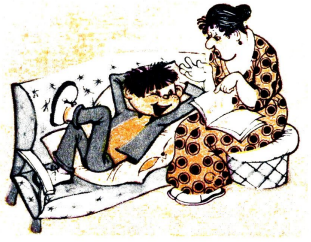

— Ти коли двійки виправиш!
— Так учителька журнал завжди з собою забирає.

Мал. В. ДУБОВИКА («Вожик», Мінськ)

— Алло, міськком! Мене обрали, а колишній директор не хоче звільнити місце...

Мал. М. ЛАРИЧЕВА («Кіперуш», Кишинів)

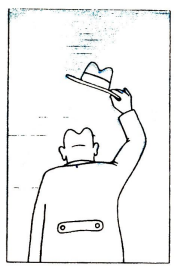

Мал. Ю. ЧУВИЛІНА («Хенек», Уфа)

— Уявляєш, професора математики накрила на карбованця!

Мал. П. ПЕДМАНСОНА («Піккер», Таллін)

Страшне перо не в гусака...

«Рішила пошукать я щастя і купила холодильник «Днепр».

«Завідуючий заготхудоби та бухгалтер живуть коло 200 м від бази на нетрудових доходах».

«Наша вулиця Шевченка така занедбана, як і доля Тараса Григоровича Шевченка».

«Газ у нас на вулиці возять у першу чергу любчикам».

«Все підтвердилось: і зловживання, і перебільшення владою з жінками в особистих цілях».

(З листів).

Зібрала Л. ЛЮДМИЛКІНА.

ЗАКОХАНИЙ ЧЕРЕВИК

Вмовляв Черевик преблискучу Калошу:
— Красою твоєю навік я захоплений!
І жити без тебе я далі не можу!..
Й це правда:
він був же добряче підтоптаний.

Петро ГРИШКО.

ПРИЧИНИ І НАСЛІДКИ

В житті завжди знаходяться причини,
Що викликають болі в голові:
Сусіда лиш підвищили у чині,
А в Клима — тиск підвищився в крові.

Василь КРАВЧУК.

Теми малюнків цього номера придумали: В. Губін, О. Коноваленко, В. Космилін, Р. Друкман, В. Чмирьов, М. Прудник, В. Кузін, М. Литвин, А. Василенко.

Мал. О. КОХАНА

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

НАРОД СКАЖЕ, ЯК ЗАВ'ЯЖЕ...

На що гляне — все погане.

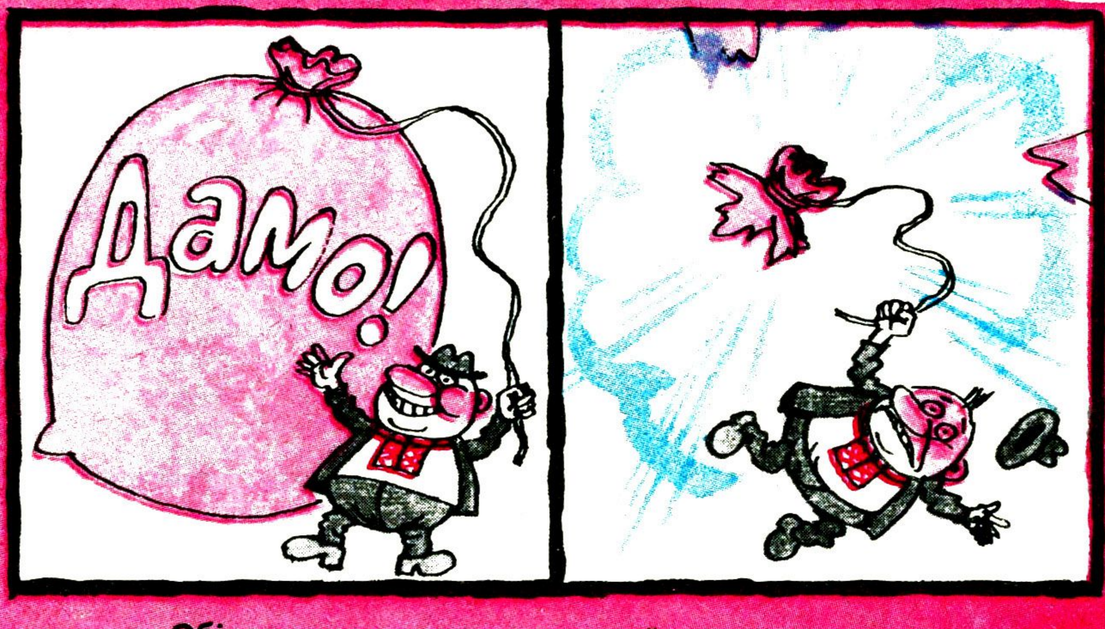

Обіцяли дати з «гаком», а вийшла дуля з маком.

Як почалася тяганина,
не раз упріла моя чуприна.

Дали полизати меду через скло.

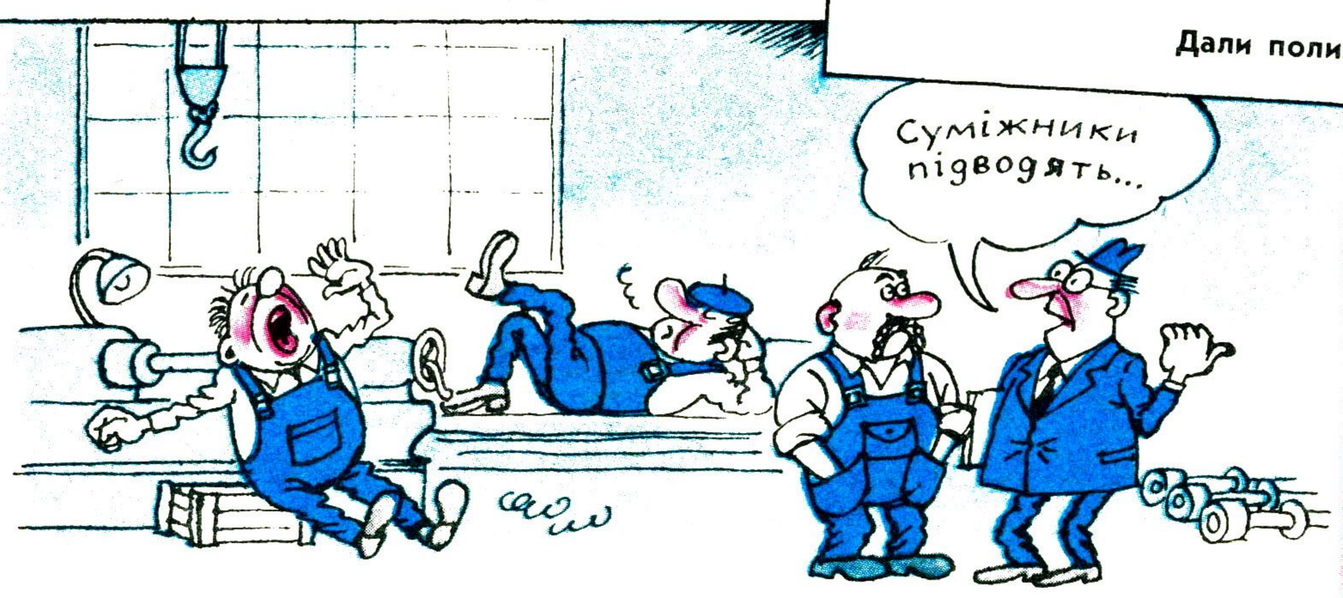

П'ять днів нічого не робимо, а шостий — відпочиваємо.

Учений шпак говорить всяк.

У всякої пташки свої замашки.

Купив біду на свої гроші.